

Várj reám

Mihail Szimonov:

Várj reám és visszatérek,
ó, csak várj nagyon;
várj, ha könnye őszi égnek
hull az avaron.

Várj, ha dül a téli fagy,
várj a nyári fényben;
várj, mikor már másokat
elfeledtek régen.

Várj akkor is, hogy ha már
nem jó árva hír se,
s fájó bánat árnya száll
a csüggedő szívre;
s ne kérj azoktól vigaszt,
kik az idő szálltán
tűnődnek s nem értik azt,
hogy szived még vár rám.

Higgye fiam s jó anyám,
hogy tán meg is haltam,

s a baráti hűs tanyán
üljenek tort halkan;
igyák ki a lanya bort
lelkem emlékére, —
te csak várj s a balga tort
ne üld velük mégse.

Várj reám és visszatérek
szembe száz halálnak,
véljék bár vak szerencsének
azok, akik nem várnak.
Érthetetlen nekik, látod,
hogy a tűz-tengerben
bizakodó hű várásod
mentett csak meg engem.
Bizva ketten tudjuk már mi,
hogy ez nem varázs, —
egyszerűen: tudtál várni
úgy, mint senki más!

(Ford.: Jeszenszky Sándor)

A hazáért

(Regényrészlet)

Jóideig figyeltek még, de az éjszaka csendjét nem törte meg semilyen nesz, legkevésbé a baglyok. Kornij leváltotta Leonikidzét az őrségen, elhelyezkedett a toronyban, s figyelt az éjszakában. Nagy örömmel telt el, hogy napok, vagy talán órák kérdése és többen lesznek, erősebbek lesznek, lesz otthonuk, ha az erdő mohája lesz is az ágyuk, ha milliárdnyi szűnyog szolgálja is a zenét, mégis csak otthon lesz, a bátrak otthona, a hazájukat igazán szerető emberek otthona. Most, hogy volt ideje visszagondolni a békés napokra, fellelevenedtek benne az esti iskolák, a szemináriumok anyagai: — „A békés építő munkában az anyaggal szemben kiharcolt és elért eredményeket, ha kell, fegyverrel a kézben is meg tudjuk védeni. Ez a nép alkotása és a nép törhetetlen akarata.“

Édesanyjára gondolt és a gyönyörű nagy városra, Moszkvára, a nyüzsgő emberáradatra. Valami melegséget érzett a szíve tájékán, — nem, ez nem az ellágyulás melegsége volt, hanem a hazáját és népét féltő harcoss remegő türelmetlensége, az a bátor és nagy erkölcsi erő, amely minden szovjet ember szívét fűti. — Mosolyra húzódott ajka, lába elé nézett, s be a harcokcsi belsejébe, látni ugyan semmit sem látott, de az a halk, suttogó beszéd, ami kihallatszott,